

A **Sea Breeze**
sorozat
negyedik
kötete

TE VAGY NEKEM A JELEN

ABBI GLINES

Dream
válogatás

reston Drake vonzó és megnyerő, ráadásul egy igazi rosszfiú. Nem okoz neki gondot, hogy bármelyik nőt az ujjai köré csavarja, és ezt ki is használja. Tipikusan olyan srác, akitől egy okos lány távol tartja magát. De valóban ez az igazi énje?

Amanda Hardy szíve már egy jó ideje vadul dobog a bátyja haverjáért, Prestonért. De a lány azt kívánja, bárcsak ne remegnének meg a térdei minden egyes alkalommal, amikor meglátja a fiút. Gyűlöli, hogy a szíve örült iramban kezd verni, valahányszor Preston megereszt felé egy mosolyt. Nem tud ellenállni neki. Az ismerősök aggódva figyelik az eseményeket. Senki sem akarja, hogy együtt legyenek. Sem Amanda bátyja, Marcus, akinek a házassága lassan menthetetlenné válik, sem Preston haverjai. Túl sokat tudnak a srác sötét oldaláról. Még maga Preston is tudja, hogy nem elég jó a lánynak.

Mindennek ellenére Amanda mégis úgy érzi, több van amögött, amit Preston mutat a világnak, és elhatározza, felfedi, milyen titkok rejtőznek a csábító, kék szemekben – titkok, amelyek megmagyarázhatnák a tetteit. Titkok, amelyeket Amanda talán nem lesz képes megbocsátani.

A veszélyes vonзалom nem múlik el, és ezt sem Preston, sem Amanda nem tagadhatja le.

ABBI GLINES így ír regényeinek témaválasztásáról: „Említenem sem kell, hogy a főiskolai évek a legjobbak. Ahogy idősebbek leszünk, sosem gondolunk vissza olyan szeretettel a középiskolai évekre, mint a főiskolán töltöttekre. Egész életre szóló barátságok kötöttek ott, sokan ott leltek rá életük szerelmére. Az egy szép időszak.” Ő az Existence-trilógia és A Vincent fiúk-sorozat szerzője.

Ez a könyv a Sea Breeze-sorozat negyedik kötete. Ne bándj, ha nem olvastad az előző részeket, hisz Amanda és Preston története önmagában is érthető, élvezetes olvasmány!

Tudj meg többet a könyvről:

www.abbiglines.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Abbi Glines úgy bánik a szavakkal, hogy a sírástól a nevetésig minden érzelmet képes előcsalni. Ezt most bizonyítja ezzel a könyvével is.”

Barnes and Noble

„Egy mesébe illő történet, ahol a szőke herceg vagány rosszfiú, a királykisasszony pedig olyan lány, aki a mogorva külső mögött is képes meglátni az embert.”

New Adult Books

„Abbi Glines most ismét felborzolja a kedélyeket. Amanda és Preston között felizzik a levegő, és a perzselő borzongás végigkíséri az eseményeket.”

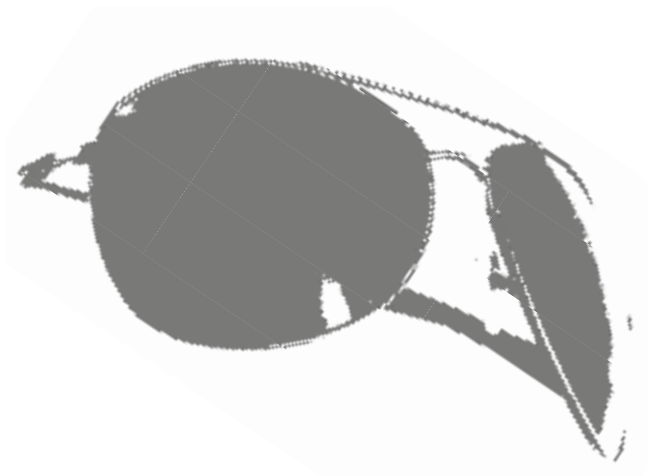
Goodreads

„Amanda és Preston kapcsolata csupa küzdelem és kitartó vágyakozás. A lány karaktere meggyőzi az olvasókat, hogy a szerelem képes legyőzni a legnehezebb akadályokat is.”

LovelyBooks

ABBI GLINES

TE VAGY NEKEM A JELEN

— részlet —

Első fejezet

Három hónappal később...

PRESTON

A lépcső legalsó foka teljesen elkorhadt. Fel kell majd írnom a listám legelejére, hogy kijavítsam. Ha nem foglalkozom vele, még a végén az egyik kölyök lerohan rajta, és kifecamítja a bokáját – vagy még rosszabb, a lábát töri. Ráléptem az első fokra, majd felgyalogoltam a lépcsőn anyám lakókocsijába.

Egy hete jártam ott utoljára, hogy ellenőrizsem, mi a helyzet. Anya aktuális pasija akkor épp részegen tántorgott, én meg majdnem leütöttem, mert ráförmedt a hétéves kishúgomra, Daisyre, amiért kilöttyintette az asztalra a narancslevet. Felszakadt a fickó szája. Anya rám üvöltött, és elzavart a házból. Úgy gondoltam, egy hét talán elég idő ahhoz, hogy túltegye magát a történten.

Nagy lendülettel kinyílt a zöld ajtó, és egy hatalmas, hézagos fogú mosoly fogadott mögötte.

– Megjött Preston! – kiáltott fel Brent, a nyolcéves kisöcsém, és belém csimpaszkodva körém fonta a karját és két lábát.

– Szia, pajti, mi újság veled? – üdvözöltem, de nem tudtam viszonzni az ölelését. Két kezem tele volt bevásárlószatyrokkal, amelyekben az egyheti élelmiszert hoztam.

– Hozott kaját! – lelkenedett Jimmy, a tizenegy éves öcsém, majd kilépett az ajtón, és elvette a kezemből az egyik szatyrot.

– Majd én beviszem. Van még a dzsipben más is. Menj ki értük, de vigyázz az alsó lépcsővel. Be fog szakadni. Majd meg kell javítanom. – Jimmy bólintott, és kirohant a kocsihoz.

– Hjosztál nekem olyan gabonapelyhet, amit szejetek? – kérdezte selypítve Daisy, ahogy beléptem a nappaliba. Daisy a korához képest később kezdett el beszélni. Szerintem anyám volt az oka, mert nem foglalkozott vele eleget.

– Igen, Daisy baba, két dobozzal is hoztam – biztosítottam, majd elindultam a kopott, fakókék szőnyegen, hogy letegyem a konyhapultra a szatyrokat. A házban cigarettaszag és kosz bűze terjengett.

– Anya! – kerestem kiáltva anyámat. Tudtam, hogy otthon van. Az ócska Chevelle, amit vezetett, a ház előtt parkolt. Nem hagytam, hogy szándékosan elkerüljön. Nemsokára esedékes volt a lakbér, és el akartam kérni az összes többi számlát, ami azóta érkezett.

– Alszik – suttozta óvatosan Daisy.

Akaratom ellenére is rosszálló kifejezés jelent meg az arcomon. Anyám mindig aludt. Vagy ha nem aludt, akkor ivott.

– Tegnap elment az a szemét. Azóta megállás nélkül pityereg – magyarázta Jimmy, miközben lerakta mellém a szatyrokat.

Már épp ideje volt. Az az ember egy ingyenélő volt. Ha nincsenek itt a testvéreim, soha nem jöttem volna ide. De a gyerekeket anyámnak ítélte a bíróság, mivel Alabamában mindaddig, amíg tető van a fejed felett, és nem kínzod a gyerekeidet, nálad lakhatnak. Kibaszottul szar törvény.

– Hájom gallon* tejet vettél? – ámuldozott Daisy csodálattal, miközben a papírzacskóból elővettem a három gallon tejet.

– Hát persze. Hogy tudnál megenni három doboz gabonapelyhet, ha nincs hozzá tej? – kérdeztem, majd lehajoltam, hogy egy vonalba kerüljön a szemünk.

– De Pjestion, én nem tudom meginni mind a hájmat – magyarázta megint suttogva. Annyira cuki volt!

Megsimítottam sűrű, barna fűrtjeit, és felegyenesedtem. – Hát, akkor majd adsz belőle a fiúknak is.

– És pizzát is hoztál, hurrá! Pacsit rá! – kiáltott fel örömködve Jimmy, ahogy kivette kedvenc ételét a zacskóból, és berakta a mélyhűtőbe.

Elszorult a szívem, ahogy láttam, mennyire örülnek az ételnek. Amikor annyi idősem voltam, mint ők, hetekig csak fehér kenyéren és vízen éltünk. Anyámat nem érdekelte, hogy eszem-e vagy nem. Ha nincs Marcus Hardy, a legjobb barátom, aki mindennap megosztotta velem az ebédjét a suliban, akkor talán alultápláltság miatt éhen haltam volna. Ezekkel a gyerekekkel ez soha nem fog megtörténni.

– Nem megmondtam neked, hogy ne gyere ide? Már így is elég bajt okoztál nekem! Elkergetted Randyt. Elment! De nem csodálom azok után, hogy betörted az orrát! – Anya felébredt.

Bepakoltam a szekrénybe az utolsó konzervraviolit, mielőtt szembefordultam volna vele. Egy foltos ruhát viselt, ami valaha fehér lehetett. Most már inkább barnás színe volt. A haja fénytelenül, kócosan lógott az arcába, a szeme alatt elmaszatólódott a fekete szempillafesték, amit napok óta nem mosott le

* 3 gallon kb. 11,36 liter.

magáról. Ez volt az egyetlen szülőm, akit ismertem. Kész csoda, hogy megértem a felnőttkort.

– Szia, anya! – feleltem, majd kezembe fogtam egy doboz sajtos kekszet, hogy eltegyem.

– Kajával akarod magadhoz édesgetni őket. Te kis szemétláda. Csak azért szeretnek, mert idehordod azt a sok puccos kaját. Majd én etetem a saját gyerekeimet. Nem kell őket elrontani – dűnnyögte haragosan, miközben mezítlábasan végigcsoszogott a konyhán a legközelebbi székhez, és leült.

– Mielőtt elmegyek, kifizetem a lakbért, de tudom, hogy van még más számlád is. Hol tartod őket?

Anya egy alacsony műanyag asztalon fekvő hamutartó mellett cigarettásdoboz felé nyúlt. – A számlák a hűtő tetején vannak. Eldugtam őket Randy elől. Mindig dühös volt a számlák miatt.

Remek! Egy férfi, akit feldühítenek villanyszámlák meg a vízszámlák. Anyám valahogy mindig az ilyen alakokat tudta felszedni.

– Pjeston, megengeded, hogy ezt megegyem? – kérdezte Daisy egy narancsot tartva a kezében.

– Persze, hogy megeheted. Gyere, mindjárt megpuccolom neked – feleltem, és elé nyújtottam a tenyerem, hogy belerakhassa.

– Ne bánj úgy vele, mint egy csecsemővel! Idejössz, elkényezteted, aztán távozol, és itt marad nekem egy nyavalygós kisbaba. Ideje felnőnie és gondoskodni magáról. – Anyám keserű szavai nem leptek meg, megszoktam már. De ahogy Daisyre pillantottam, és láttam, hogy a szeme megtelik könnyekkel, mert retteg, hogy fel fogják pofozni, forni kezdett bennem a düh.

Lehajoltam, nyomtam egy puszit a feje búbára, elvettem tőle a narancsot, és megpucoltam. Ha most szembeszállok anyámmal, csak rontok a helyzeten. Miután elmegyek, Jimmy feladata lesz, hogy vigyázzon Daisyre. Nem volt könnyű ott hagyni őket, de nem volt elég pénzem ahhoz, hogy a bíróságon megtámadjam a felügyeleti jogról szóló ítéletet. Ráadásul a bíróság nem nézné jó szemmel, milyen életmód árán sikerül gondoskodnom az anyagi megélhetésükről. Egy fikarcnyi esélye sem volt annak, hogy valaha nekem ítéljék őket. Ezért a legjobb, amit tehettem, az volt, hogy minden héten eljövök ide, hozok nekik ételt, és kifizetem a számlákat. Ennél hosszabb ideig amúgy sem bírtam volna elviselni anyámat.

– Mikor esedékes Daisy következő időpontja az orvosnál? – tudakoltam, csak hogy témát váltsak, és kiderítsem, mikor kell érte jönnöm, hogy elvigyem.

– Szerintem már a múlt héten volt. Miért nem hívod fel te a doktort, hogy kiderítsd, ha annyira érdekel? Egyébként meg nem beteg. Csak egy kicsit lusta.

Befejeztem a narancspucolást, és egy papírszalvéta kíséretében Daisy kezébe adtam a narancsot.

– Köszí, Pjeston.

Letérdeltem a kislány elé. – Nagyon szívesen. Edd meg mind! Nagyon egészséges. Ha akarod, Jimmy kimegy veled a teraszra, és ott megeheted.

Daisy elfintorodott, és előrehajolt. – Jimmy nem akaj kimeni, mert Becky Ann a szomszédban lakik. És Jimmy szejelmes belé.

Elvigyorodtam, majd Jimmyre pillantottam, akinek mélyen elvörösödött az arca.

– Jaj, Daisy, miért kellett ezt elmondanod neki?

– Jól van, ne kiabálj a kishúgoddal! – figyelmeztettem, és felálltam. – Nem szégyen az, ha valakinek tetszik egy lány.

– Ne is hallgass rá! A bátyád minden nap más lánnyal fekszik össze. Pont olyan, amilyen az apja volt. – Anya élvezte, ha lejárathat a testvéreim előtt.

Jimmy vigyorogva nézett. – Én tudom. Én is pont olyan leszek, mint Preston, ha majd megnövök.

Lekevertem neki egy erőtlen nyakast. – Te csak ne hengej nekem, pajtás.

Jimmy elnevette magát, és elindult az ajtó felé. – Gyere, Daisy May. Kimegyünk egy kicsit játszani.

Egyetlen pillantásra se méltattam anyámat, amíg végeztem az ételek kipakolásával, és megkerestem a hűtő tetején a számlát. Brent némán ülve figyelt egy konyhai bárszékről. Majd beszélgetek vele egy kicsit, mielőtt elmegyek – gondoltam. Ő volt a középső gyerek, aki soha nem hívta fel magára a figyelmet. Azért küldtem ki a másik kettőt, mert tudtam, hogy Brent szeretett kettesben maradni velem.

– És, veled mi újság? – kérdeztem, és közelebb hajoltam hozzá az asztal felett.

Brent csak mosolyogva megvonta a vállát. – Semmi különös. Szeretnék idén elkezdni focizni, de anya azt mondja, túl sokba kerül, és úgysem lennék jó, mert gebe vagyok.

Uram isten, milyen igazságtalan!

– Igazán? Hát, én ezzel nem értek egyet. Szerintem fantasztikus „bekk” vagy elkapó lehetnél. Hozd el a szórólapot, és majd felhívom őket, oké?

Brent tekintete felvillanyozódott. – Igazán? Csak mert Greg és Joe is játszanak a csapatban, és ők is lakókocsiban laknak. – Kezével a lakókocsipark hátsó vége felé mutatott. – Az apukájuk felajánlotta, hogy elvisz engem is. Csak alá kell valakinek írnia a jelentkezési lapot, és befizetni a tagdíjat.

– Vidd csak el, és fizesd be. Majd úgy is lesz, és meglátjuk, ki lesz a hibás! – horkant fel anyám, lógó cigarettával a szájában.

– Biztos vagyok benne, hogy az edzők vigyáznak rájuk, ebben a korosztályban nagyon ritka a sérülés – feleltem, dühös pillantást vetve rá.

– A te hibád, hogy a város legjobban elkényeztetett ficsúrjait nevelem. Majd amikor néhány év múlva mindegyiket ki kell váltani a sitről, annak a költségeit is te állod! – Azzal felállt, és visszament a szobájába. Miután becsapódott mögötte az ajtó, újra Brentre néztem.

– Ne is törődj vele! Megértetted? Te okos fiú vagy, és lesz belőled valaki! Én hiszek benned.

Brent bólintott. – Igen, tudom. Kösz, hogy elintézed a focit.

Kinyújtottam a kezem, és megsimogattam a fejét. – Szívesen. De most gyere ki velem, és kísérj el a dzsipig, oké?

AMANDA

Marcus, a bátyám haragudott rám. Meg volt győződve róla, hogy anya az oka annak, hogy otthon maradok, és nem megyek Auburnbe, ahogy terveztem. Pedig nem ez volt az oka. Nem igazán ez. Vagy talán egy kicsit mégis. Eleinte teljesen önös indokok vezéreltek. Azt akartam, hogy Preston Drake

észrevegyen. Igaz, hogy három hónappal ezelőtt megkaptam, amire vágytam, de csak negyven percig tartott. Azóta még csak felém se nézett. Aztán néhány szármalmas kísérlet után, amivel megpróbáltam felhívni magamra a figyelmét, végül feladtam a próbálkozást.

Sajnos most már kicsit késő volt úgy dönteni, hogy mégis Auburnbe akarok menni a helyi főiskola helyett. De közben szinte megkönnyebbülten nyugtáztam, hogy nem mehetek már el. Anya még mindig azzal volt elfoglalva, hogy feldolgozza, apám megcsalta és faképnél hagyta. Apám most egy órányira lakott tőlünk újdonsült, fiatal barátnőjével és a közös gyerekükkel.

Miután elhagyták, anyám egyedül maradt egy hatalmas házban. Ha nem döntök úgy, hogy itt maradok, és megpróbálom Preston Drake figyelmét felhívni magamra, akkor ma kellett volna elindulnom Auburnbe. Anya most sírna, én pedig betegre aggódnám magam minden miatt. Nem volt még elég erős hozzá, hogy egyedül hagyjuk. Talán majd jövőre.

– Nem élhetsz örökké itt, Amanda – magyarázta Marcus, felalá járkálva előttem. Kiültem egy kicsit a medencéhez, kezemben a *People* magazin egyik számával, hogy napozzak, amikor Marcus megjelent. – Egyszer muszáj lesz anyának is megszokni a helyzetet. Tudom, hogy nem könnyű. Nézz meg engem: én is hetente négyszer-ötször hazajövök, csak hogy meggyőződjek róla, jól van. De nem szeretném, ha feladnád az álmaidat, mert úgy érzed, felelősséggel tartozol anyádnak.

Egészen a mai napig sikerült titokban tartanom Marcus előtt, hogy nem utazom el Auburnbe. Marcus figyelmét mostanában teljesen lekötötte a menyasszonya, Willow, és az online

levelezős kurzus, amit végzett, így nemigen tudott lépést tartani az életemmel.

– Igen, tudom, de talán még nem állok készen arra, hogy elköltözzek itthonról. Talán ez az egész inkább miattam van. Erre nem gondoltál?

Marcus vágott egy grimaszt, és erősen megdörzsölte az állát, ami nála azt jelentette, hogy nem tetszik neki, amit hall. – Oké, rendben. Mondjuk, hogy még nem állsz készen arra, hogy elköltözz. De akkor talán januárban elmehetnél. Kicsit belekóstolsz a főiskolába itthon, aztán kimerészkedsz a nagyvilágba.

Felsóhajtottam, és az ölembé fektettem a magazint. Addig úgy sem fogok tudni olvasni, amíg Marcusszal ki nem tárgyaltam a dolgot. – Nem, ezen nem gondolkoztam, mert hülyeségnek tartom. Itt elvégzek egy évet, és majd jövőre átiratkozom. Nekem ez így jó. Itt mindenkit ismerek, és az esküvő előkészületein is itt akarok lenni. Szeretnék segíteni Willow-nak a tervezésben. Nem akarok négyórányira lenni innen, és mindenből kimaradni.

Ezzel rátapintottam a gyengéjére. Ha az esküvője került szóba, Marcus azonnal elérzékenyült. Abbahagyta a járkálást, és leült mellém egy nyugágy végébe. – Tehát tényleg arról van szó, hogy itthon akarsz még maradni? Egyszerűen nem állsz készen arra, hogy elköltözz? Mert ha tényleg így van, azt elfogadom. Nem szeretném, ha elmennél, ha nem vagy még felkészülve rá. És egyáltalán nem akarom, hogy Auburnbe menj. Meg aztán, ha te tényleg ezt akarod, akkor az engem is megnyugtató. Csak azt nem akarom, hogy még többet elvegyen az életünkől az, amit apa tett.

Milyen remek pasi volt az én bátyám. Miért nem tudtam fülig beleszeretni egy olyan srácba, mint az én túlságosan

védelvező, szerető bátyám? Pedig akadtak olyan fiúk, mint ő, még ismertem is néhányat. Miért kell nekem pont egy dzsigoló?

– Ez az egész csak rólam szól, esküszöm.

Marcus bólintott, majd megpaskolta a lábfejemet, és felállt.
– Akkor jó. Így már jobban érzem magam. És mivel ma nem utazol el, meghívlak az eljegyzési bulimra, amit a fiúk szerveznek nekem és Low-nak.

A fiúk? – Miféle fiúk?

– Hát, tudod, a fiúk. Rock, Preston és Dewayne, bár az igazat megvallva Trisha szervezi az egészet, a fiúk csak a piát hozzák.

– És Trishának nem kell segítség? – kérdeztem, miközben arra gondoltam, mennyire nevetséges, hogy abban a reményben kérdezem, hátha a szervezés valamelyik részében összetalálkozom Prestonnal.

– De, biztos elkél neki a segítség. Mi lenne, ha felhívnád?

Fel fogom hívni. Még ma. – Oké, felhívom. Mikor lesz a buli?

– Péntek este.

Második fejezet

PRESTON

– Ezeket az óriási papírgömböket hova tegyem? Mégis mi a fenét akarsz ezekkel csinálni?

Két olyan lány volt a csapatban, akiknek sikerült bekötniük a haverjaim fejét, az egyik Trisha volt aki most hátranézett rám a létra tetejéről, és elnevette magát. – Azokat tedd le oda, az asztalra, a virágok mellé. Papírlámpások vannak benne – adta ki az utasítást Trisha, majd visszafordult, és folytatta a mennyezet dekorálását. Díszes masnikat erősített fel.

Amikor beleegyeztem, hogy besegítek Marcus és Low bulijának szervezésébe, abban a hitben voltam, hogy én hozom a sört. Arról nem volt szó, hogy minden kacatot velem cipeltetnek be, és egész nap itt kell maradnom. Trisha kiadta az utasítást, hogy mindenkinek reggel nyolcra itt kell lennie. Még ebédszünetet sem igen tarthattunk. Legközelebb, amikor valamelyik balek haverom úgy dönt, hogy eljegyzést tart, tuti, hogy nem fogom elkövetni azt a hibát, hogy felajánlom a segítségemet.

– Van még öt doboz a kocsiban, Preston. Mit álldogálsz ott? – fordult hozzám Rock, ahogy belépett a szobába mögöttem, és leejtett az asztalra egy dobozt.

– Próbálom kitalálni, hogy tudnék meglógni innen.

Rock elnevette magát. – Sok sikert, pajtás. Az én csajom senkit nem fog innen elengedni, amíg minden úgy nem néz ki, ahogy ő azt eltervezte.

– Értékeltem volna, ha előre figyelmeztetsz, hogy Trisha mániákus dekoratőr.

Rock megveregette a hátamat. – Lehet, de akkor csak én lennék itt meg Trisha. Azt akartam, hogy te is végigszenvedd ezt az egészet velem.

Jó, legyen. Még öt doboz, aztán majd valamilyen ürüggyel eltűnök innen. Kimentem Rock nyomában a kocsihoz. A ház előtti parkolóban egy ismerős Mercedest láttam meg. Mi az ördögöt keres itt Amanda? Úgy tudtam, mostanra már biztonságban elkocsikázott a főiskolai kollégiumba, ahová jelentkezett. Ha esélyt látok arra, hogy ő is itt lesz, nem jöttem volna el Hardyék tengerparti nyaralójába. A fenébe! Az a lány az örületbe kergetett, és nem bírta abbahagyni. Pedig nem lenne szabad egy magamfajta pasival flörtölnie. Az én életem túlságosan el volt rontva az ilyen ártatlan kislányoknak, mint Amanda.

Hirtelen kivágódott a kocsija ajtaja, és kidugta belőle egyik hosszú, leburnult lábát. Megtorpantam. Amanda láttán mindig elgyengültem. Miután egy szokatlanul élethűnek tűnő álomban megéreztem a testének puhaságát és az illatát, azóta ha behunytam a szemem, azt képzeltem, hogy minden nő, akivel ágyba bújok, Amanda. Szégyelltem magam, hogy egy ekkora marha vagyok, de... na, mindegy...

Amanda kiszállt a kocsiból, a parányi piros sortban, amit viselt, és a hozzá felvett piros magas sarkú cipőtől szinte végtelenül hosszúnak tűnt a lába. Uram atyám, még a végén begerjedek. Három hosszú hónapja fantáziálok azokról a hosszú

lábakról, ahogy körém csavarodnak. Ha Amanda úgy bánná velem, mint egy szeméttel, akkor sokkal könnyebb lenne nem foglalkozni vele, de nem így kezelt. Csak mosolygott, rebegtette hosszú szempilláit, és dobálta hosszú, vállig érő, szőke haját előttem. Azon a néhány estén, amelyen sikerült lerészegednie a Live Bayben, a helyi kocsmában, elképesztően hamar levetközte a szemérmességét.

– Te is hozz egy dobozt! – kiáltott rám Rock, miközben a kocsiból kivett egy újabbat. Nem teremtettem szemkontaktust a lánnyal. Nem bírtam megtenni. Csak mosolyogna, én pedig marhaként viselkednék, csak hogy eltávolodjon tőlem. Jobban működött az a taktika, hogy nem veszek róla tudomást. Nem akartam látni, ahogy megcsillan a szemében az a kihívó pajkosság, ami aztán azonnal sértődöttségbe vált, mihelyst kiejtek valamilyen álnok hazugságot a számon. Ezt már túl sokszor láttam a nyáron. Jobbnak láttam távol tartani magam tőle. Mert a szívem nem bírta elviselni.

Megfogtam egy dobozt, és elindultam vele Amanda apjának a háza felé. A nyaraló közvetlenül a tengerparton állt, tökéletes helyszínt adott a ma esti bulinak. A terasz a nyaralópark úszómedencéjére nyílt, amit a mai bulira kibéreltünk.

– Szia, Preston – szólalt meg mögöttem Amanda.

Ez a lány aztán nem adja fel. – Manda, neked nem a koleszban kéne most lenned? – Istenem, add, hogy elutazzon, és jó távol legyen az én piszkos fantáziámtól!

– Ezt az évet még itthon töltöm. Úgy döntöttem, még nem állok készen arra, hogy elköltözzem hazulról.

Na, ez aztán szuper! Vagyis itt marad. Nem! Azt akartam, hogy elmenjen, mielőtt még valami hülyeséget csinálok. Például

berángatom magammal a legközelebbi hálósobába, aztán leté-
pem róla azt a cuki kis piros sortot, és megízlelem a teste min-
den porcikáját.

– Egyszer muszáj lesz felnőnöd, Manda. Nem maradhatsz
örökké az anyád szoknyája mellett. – Mekkora szemét voltam.

Nem is kellett ránézniem ahhoz, hogy tudjam, megállt mel-
lettem, és nem jött tovább. Megint megtettem. Valahogy min-
dig sikerült elérnem, hogy megsértsem. A legjobb lett volna,
ha annyiban hagyom a dolgot, és bemegyek, mintha nem is
beszéltünk volna. De nem bírtam rávenni magam.

Megálltam, és visszafordultam felé. Amanda egy helyben
állt, két kezét szorosan összefogta maga előtt, amitől a melleit
egészen összepréselte – te jószágos ég! Nem vett fel melltartót az
alá a semmi kis vékony blúz alá. A mellbimbói átlátszottak
az anyagon. Mégis mit művelt? Nem kellett volna ilyen kihívó-
an öltözködni.

– Manda, vegyél már fel egy melltartót! Tudom, hogy nincs
nagy cicid, de *az* alá a blúz alá kell melltartó.

A lány hatalmas zöld szemeit könnyek lepték el. Olyan érzés
volt, mintha gyomron vágta volna. Gyűlöltem magamat, ami-
ért minden szó, amit a számon kiejtettem, fájdalmat okozott
neki, de muszáj volt távol tartanom magamtól. Amandának fo-
galma sem volt arról, hogy ki vagyok valójában. Az igazat meg-
vallva, senki nem tudta. Mindenki számára más és más voltam.
Időnként már én magam se tudtam, ki a fene vagyok.

A lány előrehajtotta a fejét, és hosszú, szőke haja a vállára
omlott. Összefonta karjait a mellkasán, és sietve, ellépve mel-
lettem, bement a házba. Leraktam a dobozt az ajtóban, aztán
megfordultam, és elindultam a dzsipem felé. Nem maradhattam

ott. Muszáj volt levezetnem valamin az energiámat, mielőtt még elveszítem a fejem.

AMANDA

Kész, befejeztem. Nem folytathattam így tovább: nem fogom törni magam, hogy tetsszem Prestonnak. Úgy viselkedett velem, mintha még mindig a legjobb barátja hugicája lennék, és nem feküdtünk volna le a parkoló mögötti raktárban. Ez az egész egyre jobban fáj. Már réges-rég tovább kellett volna lépnem. Elengedni ezt az egészet. Majd szép lassan elfelejtem azt az éjszakát, amikor elvesztettem a szüzességemet. Elfelejtem, és soha nem nézek vissza. Ráadásul nem is volt olyan nagy élmény, amit bárkivel megosztanék. Teljesen megalázónak éreztem, ahogy elrohant, és faképnél hagyott. Még csak meg se csókolt. Annyira undorítónak találta a gondolatát, hogy megcsókoljon.

Egyelőre senkivel nem akartam találkozni. Felrohantam a lépcsőn, de nem a nappaliba mentem, mert ott már javában folyt a készülődés. Sadie White, a legjobb barátnőm is itt lesz ma este. De nem sok esély van rá, hogy egyedül maradhassunk. Magamra zártam az apám házában lévő szobám ajtaját, elővettem a telefonomat, és felhívtam Sadie-t.

Neki sem mondtam el mindent. Nem tudta, hogy Preston vette el a szüzességemet, még hozzá egy raktárhelyiségben, mintha csak egy olcsó liba lennék. Annyira szégyelltem magam, hogy nem mertem bevallani neki ezt a szörnyűséget. Csupán annyit tudott, hogy Preston flörtölt velem, aztán kimentünk a kocsijához, és ott csókolóztunk, mielőtt még faképnél hagyott volna.

– Halló! – Sadie hangja boldognak és vidámnak tűnt. Jax, Sadie rocksztar barátja épp a városban volt. Valahányszor találkoztak, mindig a fellegekben járt a boldogságtól. Ezúttal azért jött, hogy segítsen Sadie-nek a pakolásban, és együtt költözzenek Kaliforniába. Nem voltam túlzottan feldobva a gondolat-tól.

– Tudom, hogy te és a pasid épp csomagoltok, meg minden, de meg akartam kérdezni, hogy biztos itt leszel-e ma este. – Képtelen voltam leplezni a hangomból a megbántottságot. Sadie-nek is azonnal feltűnt.

– Igen. De mi a baj, Amanda? – Éreztem a hangjából kicsengő aggodást.

Lenyeltem a gombócot a torkomban, szorosan megmarkoltam a telefont, és igyekeztem úrrá lenni az érzelmeimen. – Csak... nem akarok ma egyedül lenni. Azzal a sok emberrel...

Sadie felsóhajtott. – Prestonnal történt valami? Csak mert esküszöm, hogy jól seggbe rúgom!

– Nem. Csak... na, jó, talán mégis. De az én hibám. Távol kellett volna tartanom magamat tőle. Mindig is tudtam, hogy milyen. – Azt azért nem gondoltam volna, hogy megdug, aztán faképnél hagy, és soha többé nem viselkedik velem normálisan. Annyit tudtam róla, hogy nagy játékos. Biztosan minden lánytól így szabadult meg.

– Igen, ott leszek ma este. Nem leszel egyedül. Sőt, be akarok mutatni neked valakit.

Egyik pillanatról a másikra abbahagytam a könnyezést, és magyarázatot vártam erre az utóbbi megjegyzésére. Mégis kit akar bemutatni? Értetlenül vártam, hogy kifejtse.

– Mi van?

Sadie megköszörülte a torkát, aztán egyik kezével eltakarta a telefont, és hallottam, hogy a háttérben mond valamit. Türelmesen vártam, hogy befejezze a magánbeszélgetését, és beavasson a rejtélybe.

– Oké, elmondom, miről van szó: Jax testvére, Jason is a városban van. Emlékszel, jó hat hónapja már találkoztál vele? Ott volt, azon a szülinapi bulin, amit Jaxnek szerveztem a tengerparti nyaralóban.

– Igen, persze, hogy emlékszem Jasonre. Hogy is felejthetném el. – Nagyon hasonlított Jaxre. Csak valamivel csöndesebb volt. Azon az estén végig én beszéltem, mert ő nem sokat mondott.

– Nos, az a helyzet, hogy azóta sokat emlegetett téged. Én tudom, hogy neked nagyon bejön Preston, amit még mindig nem értek, mert igaz, hogy jól néz ki, de az a pasi egy dzsigoló. Jason viszont ma megint rákérdezett, hogy mi van veled.

Jason Stone, a világ egyik legnagyobb tini szívtiprójának öcsé kedvel engem? – Hát... nem is tudom, de jó. Mármost, ez most komoly? Jason? De hiszen ő csak modellekkel randizik. Láttam a *Teen Heat* magazin múlt heti számában Kipley McKnowellel. Vele nem tudom felvenni a versenyt. Az a lány egy sminkreklámban szerepel.

Sadie elnevette magát. – Abban a reklámban teljesen megphotoshoppolták. A valóságban egyáltalán nem olyan szép. Én találkoztam vele, nekem elhiheted. Különben pedig csak egyszer mentek el együtt bulizni. Jason utána közölte, hogy a lány nem elég intelligens. És nem érdekli őt.

– Jason Stone... tényleg igaz? – Még mindig nehéz volt elhinnem ezt a dolgot. Ahhoz sem szoktam még hozzá, hogy Jax

Stone időnként megjelenik a házukban Sadie-vel az oldalán. Most meg én fogok randizni az öccsével?

– Igen, tényleg az. De ezek szerint érdekelsz a srác. – A Sadie hangjából kicsengő öröm hallatán elmosolyodtam. Talán tényleg erre volt szükségem, hogy túl legyek Prestonon. Neki úgyse kellek. Ezzel muszáj volt szembenéznem.

– Oké, hát, legyen. Mármint, persze!

– Olyan kis buta vagy, Amanda Hardy. Csak mert nem tudod felkelteni a figyelmét egy olyan pasinak, aki arra utazik, hogy Amerika minden nőjével lefeküdjön, még nem jelenti azt, hogy nem vagy egy gyönyörű, okos lány, akit minden srác meg néz, akinek van két szeme meg agya. Ezt nekem elhiheted, oké?

Kezdett kicsit enyhülni a mellkasomra nehezedő nyomás. Még mindig ott éreztem a fájdalmat, de megkönnyebbültem a reménytől, hogy tovább tudok lépni, és Preston nem tud többé megbántani. Azt viszont még mindig nem hittem el, hogy ez a megváltás Jason Stone személyében jön el. Mégsem tűnt már olyan vacaknak ez a ma esti buli.

– Oké, hiszek neked. De mit vegyek fel?

Harmadik fejezet

PRESTON

Rock hívott párszor, de nem vettem fel, miután úgy eltűntem a nyaralóból, mint egy szökésben lévő rab. Majd belenyugszik. Mert nem fogok magyarázkodni. Legfeljebb a megbeszéltnél kicsit több pénzt adok be a közösbe, hogy jóvátegyem a segítség elmulasztását. Lehetetlennek tűnt, hogy Amanda közelében maradjak, és megálljam, hogy ne menjek utána, és ne boruljak térdre előtte, bocsánatért esedezve, amiért azt a sok hülyeséget mondtam neki. Gyűlöltem megbántva látni őt. És gyűlöltem, amit vele tettem. Egy szemét voltam. De nem hagyhattam, hogy a közelemben maradjon. Túlágosan kedves és ártatlan lány volt.

Bezártam a dzsip ajtaját, és vettem egy nagy levegőt, mielőtt visszaindultam a nyaraló bejárata felé. Az ablakokból kihallatszott a hangos zene, és a parkoló kezdett megtelni kocsikkal. Kicsit korábban érkeztem, hogy lopva odaadjam Rocknak a pénzt, és kiengeszteljem, amiért korábban cserbenhagytam, és nem segítettem neki.

Mielőtt azonban az ajtóhoz értem volna, hirtelen kivágódott, és Rock lépett ki rajta. Szemöldökét ráncolva nézett rám, inkább aggódva, mint mérgesen. A fenébe.

– Minden rendben? – ez volt az első kérdés, ami kicsúszott a száján.

A hátsó zsebemhez nyúltam, és előhúztam belőle néhány százast. – Tessék. Vedd csak el. Ennyivel szálllok be a ma esti buliba. Volt egy kis elintéznivalóm ma reggel, azért kellett elhúznom.

Rock elvette a pénzt, de nem tette a zsebébe. Ujjai közé fogta, és ott tartotta. – Csak nem kerültél valami bajba, amiből nem tudsz kikászálódni?

Hogy micsoda? Várjunk... csak nem valami drogügyletre céloz? – Jaj, dehogy!

Rock szemöldöke kisimult, majd a pénzre bökött, amit odaadtam neki. – Akkor hogy az ördögbe lehet annyi pénzed, hogy soha nem fogysz ki belőle? Csak mert annyit tudok, hogy nem örököltél vagyont.

Nem ez volt az első alkalom, hogy ezt a kérdést elkerültem. De most először kellett józanul válaszolnom rá. – Nem drogokkal szerzem a pénzt, Rock. És most ha megkérhetlek, tedd el azt a pénzt, és engedj bemenni.

Rock áthelyezte a testsúlyát a lábán, de nem mozdult. – Ugye, tudod, hogy ha segítségre lenne szükséged, akkor rám számíthatsz. Ugye, tudod?

Gyerekkorunk óta mindig is számíthattam rá. Rock volt az egyetlen barátom, akit áthívtam magamhoz a lakókocsiba, ami-
ben felnőttem. De csak egyetlenegy alkalommal jött el hozzánk. Anya aznap éppen teljesen kiütötte magát, és dobálni kezdte a konyhában a tányérokat, csak mert az előző este elfelejtettem kivinni az üres whiskysüvegeit a kukába. Még ma is emlékszem a Rock szemében ülő rémületre. Az volt az első és utolsó alkalom, hogy barátot hívtam át magunkhoz.

Bólintottam, és megkerültem őt az ajtóban, majd beléptem a házba. Menet közben megütögette a hátamat, és ebből tudtam, hogy minden oké.

A ház belseje fantasztikusan nézett ki. A papírgömböket fellógatták a mennyezetre, és csodásan festettek. A szobában rengeteg virág volt vázákban, fehér égőkkel körbetekerve. Még nem volt túl nagy a tömeg, de tudtam, hogy nemsokára mindenki megérkezik. Végigpásztáztam a szobát, hátha megpillantom Amandát. Még nem volt ott. Vagyis volt időm, hogy igyak valamit, és keressek egy lányt, akire rávethetem magam, mielőtt még megérkezik.

Több helyen is felállítottak bárpultokat, kint a teraszon és a medence körül. Elindultam kifelé. Friss levegő és egy kis tequila jólesne most.

– Meglógtál a munka elől. Most bele kéne lökjelek abba a medencébe! – szólított meg Trisha fenyegető hangon, ahogy elléptem mellette.

– Igen, tudom, és bocsánat érte. Rocknak adtam egy kis pénzt, hogy jóvátegyem a bűnöm. Közbejött valami. El kellett mennem.

Trisha a szemeit forgatta. – Az olcsó nőcskék nem számítanak vészhelyzetnek. Van belőlük egy pár.

Hadd gondolja csak, hogy azért lógtam meg, mert ágyba bújtam egy nővel. Az igazságnál az is jobb. Mert az igazság az volt, hogy Amanda Hardy miatt mentem el, aki annyira elcsavarta a fejemet, hogy nem bírtam tiszta fejjel gondolkodni. Egy jó ideig még csak ő járt a fejemben, aztán a zuhany alatt könnyítettem magamon, mielőtt visszajöttem volna a buliba.

– Ne lökj bele a vízbe, mert még a végén levetkőzöm, és megalapozom a buli hangulatát – feleltem rákacsintva.

– Nem lennék meglepve – válaszolta Trisha, és elment.

Megálltam az első bárpultnál, és megpillantottam Dewayne-t, aki szintén jó barátom volt az általános óta. Én, Rock, Marcus és Dewayne azóta közel álltunk egymáshoz, amióta másodikban együtt büntettek meg minket, mert összeverekedtünk a játszótéren. Olyan kötelék alakult ki közöttünk, amiért mindig is hálás voltam. Szükségem volt egy családra. És ők lettek nekem a család.

– Kit látnak szemeim, csak nem a puncikirály! – üdvözölt Dewayne. – Eljöttem, hogy segítek, de te addigra már rég megleptél. Nem mintha meglepett volna. Azon inkább meglepődtem volna, ha itt maradsz, és egész nap dolgozol.

– Fogd be, te lusta dög! Tudom, hogy te se maradtál egész nap itt – feleltem vigyorogva, és tekintetemmel megkerestem a bárpult mögött álló szmokingos fiút. – Kérek egy tequilát.

– Ilyen keményen indítasz? Nem kispályázol!

Válaszolni akartam, de Dewayne szeme hirtelen elkerekedett, és hangosat füttyentett. Követtem a tekintetét, és kis híján lenyeltem a saját nyelvemet.

Amanda állt ott. Egy parányi, testre tapadó fehér ruhát viselt. Hosszú, barna lábai még hosszabbnak tűntek a magas sarkú, arany pántos szandálban, amit felvett hozzá. Selymes, szőke haját becsavarta, és a feje tetején feltűzte, de szabadon hagyott néhány tincset, amely csupasz nyakát és vállát simogatta. Az ördög vinné el!

– Csak nem Jason Stone-nal jött? Basszus, remélem, hogy nem. Marcus nagyon pipa lesz. – Dewayne szavai mintha arcul

csaptak volna. Erőszakkal elfordítottam a szemem Mandáról, és szemügyre vettem, kinek a karjába kapaszkodik. Jax Stone öcsce épp mosolyogva mondott neki valamit, és Amanda nevetett rajta. Úgy nézett fel rá, mintha megbűvölte volna. A francba! Vörös ködfátyolban úszott a szemem, ahogy önkéntelenül elindultam feléjük. Hirtelen megragadott egy kéz, és erősen viszarántott.

– Mi a francot művelsz? – Dewayne éles hangszíne meglepett. Mi az, hogy mit művelek?

– Hát csak... nem tudom.

Nem néztem vissza Dewayne-re. Nem tudtam volna magyarázatot adni erre az ostoba válaszra. Helyette visszafordultam a pultos felé. – Legyen inkább egy dupla tequila. És töltsed csak, ha kifogytam.

AMANDA

Jasonben megvolt minden, ami Prestonból hiányzott. Udvarias volt, szívesen beszélgetett velem, mellette vonzónak éreztem magam, nem mondott sértő, goromba dolgokat, és nem vizslatta folyamatosan a tömeget, hogy újabb nőtényt keressen, akire lecsaphat, és ágyba vihet. Minden figyelmét nekem szentelte. Jó érzés volt. Élveztem, hogy végre érdeklődik valaki irántam.

De akkor miért néztem folyton lopva Preston felé? Már döntötte magába az italt, pedig Marcus és Low még meg se érkeztek.

– Nincs kedved inni valamit? – szólalt meg mellettem Jason. Elvettem a tekintetemet Prestonról, és visszafordultam a partnerem felé.

– Nem igazán. De ha te akarsz, ihatunk valamit – feleltem. Nem volt kedvem a bár közelébe menni. Minél távolabb maradtok Prestontól, annál jobb.

– Ezt az egészet Trisha csinálta? Csak mert fantasztikus munkát végzett. Varázslatosan szép a lakás. Olyan romantikus – áradozott Sadie, aki Jax kíséretében odajött hozzánk. Már az ajtóban megállították, hogy autogramot kérjenek tőle. Meg akartam keresni Trishát, hogy megkérjem, csináljon valamit az ügyben. Sokan hozzá voltak már szokva az itt levők közül, hogy Jax is velünk van, de néhány vendég még nem látta személyesen, és tudtam, hogy Sadie-t ez nagyon zavarja.

– Igen, egész nap ezen dolgozott. Ő vezényelt, mi pedig csináltuk, amit mond – feleltem.

Sadie belém karolt, és közelebb vont magához. – Preston folyton téged bámul. Nem tűnik túl boldognak. Menjünk el innen.

Egyetértettem vele. – Gyertek le a partra, és nézzük meg, mit tett Trisha a parvánok alá, amit felállított odakint. Annyit tudok, hogy ott a zenekar, és táncolni is kint lehet.

– Várjatok egy picit, mert megjött Marcus és Low – szólt közbe Sadie az ajtó felé mutatva, ahonnan kijöttünk. Már odabent voltak, és a vendégekkel beszélgettek. Nekünk is illett üdvözölni őket, mielőtt meglógunk a tengerpartra.

– Akkor előbb köszönjük nekik – feleltem, és felnéztem Jasonre, hogy megkérdezzem, egyetért-e.

– Oké, essünk túl a bátyókádon. Így legalább nem leszek annyira ideges. – Bár a hangja szórakozottan csengett, a tekintetében komolyság ült. Tényleg ideges volt. Marcus hagyta, hogy azzal randizzak, akivel akarok, mindaddig, amíg ő áldását

adta rá. Szerencsére nem lihegett folyton a pasijaim nyakába, hogy zavarba hozzon.

– Gyere, nem lesz semmi gond.

– Nem tudom, hogy elhiggyem-e. Most ugyanis egy Stone nevű alakkal jársz – szólt közbe Jax.

– Jax, hagyd már abba! Azon már réges-rég túl vagyunk. Nézz csak rá, mennyire odavan Willow-ért! – felelte Sadie.

Valamikor régen Marcus nagyon szerelmes volt Sadie-be. Így ismerkedtem meg vele. Jax Stone volt azonban ez egyetlen fiú, aki valaha elnyerte Sadie szívét. Marcusnak soha nem volt erre esélye. Amikor megismerkedett Willow-val, nagyon boldog voltam. Willow kívül-belül gyönyörű volt, tökéletesen illett hozzá. Az apánknak és Willow testvérének köszönhetően azért volt előttük egy akadály, amit le kellett győzniük, de a szerelmük elég erős volt. Még annál is erősebb. Egy napon én is ilyen szerelemre vágytam.

– Majd akkor nyugszom meg, ha már összeházasodtak. És van már egy-két gyerekük – felelte Jax. Az arcára kiülő ferde mosoly mindenkit biztosított arról, hogy csak viccel. Bár talán némi igazság mégis volt benne. Jax rettenetesen birtokló volt Sadie-vel. Nem szerette, ha bárki a közelébe férkőzik. Marcusnak pedig egyszer már sikerült.

Sadie elnevette magát, és nyomott egy puszit az arcára. Mivel tűsarkú cipőt viselt, nem kellett lábujjhegyre pipiskednie hozzá. – Holnap elutazom veled, hogy hozzád költözzem. Mi mást akarsz még?

Jax a kérdés hallatán felvonta a szemöldökét. – Tényleg azt akarod, hogy mindenki előtt válaszoljak erre a kérdésre?

Sadie elvörösödött, és lehajtotta a fejét, amitől Jax hangos nevetésben tört ki.

– Menjünk, üdvözljük Marcust. Ha tovább állunk itt, csak tovább folytatódik ez a nyálas cukiság – szólalt meg Jason, és elhúzott Sadie és a bátyja mellől.

Marcus és Low a fényfüzerek alatt álltak, melyeket Trisha korábban rákötözött a papírlampionokra, és felerősített a menyegyzetre a nyaraló nappalijában. A Marcus arcára kiülő mosoly láttán könnyek gyűltek a szemembe. Nagy öröm volt ilyen boldognak látni őt. Ha valaki, hát az én hatalmas szívű bátyám megérdemelte az örök szerelmet.

– Biztos vagy benne, hogy nem fog leütni? – érdeklődött Jason egészen közel hajolva hozzám.

Bólintottam. – Persze, gyere nyugodtan.

Marcus mintha csak meghallotta volna a sustorgásunkat, felemelte a fejét, és rám nézett. Abban a pillanatban az arcára fagyott a mosoly, ahogy a tekintetét rólam Jasonre emelte, de csak egy pillanatra tartott az egész. A szemében ülő őszinte boldogság újra visszatért, miután szemkontaktust teremtett Jasonnel. Szemmel láthatóan szimpatikusnak találta.

– Nem is tudtam, hogy lesz ma egy partnered – jegyezte meg Marcus, ahogy megálltunk előtte és Low előtt.

– Az utolsó pillanatban derült ki. Jason megmentett, és nem kellett egyedül eljőnnöm – magyarázkodtam.

– Én inkább úgy fogalmaznék, hogy a húgod beleegyezett, hogy elkísérjem, én pedig ugrottam a lehetőségre – helyesbített Jason.

Marcus elmosolyodott, és bólintott. – Lehet, hogy még a végén megkedvellek.

Low kezét nyújtott Jasonnek. – Willow vagyok, és nagyon örülök, hogy megismerhetlek. Ha már olyan szerencsés vagy, hogy elkísérhetted Amandát ide, akkor csakis jó fej lehetsz.

Jason kezét fogott Low-val, majd mosolyogva rám pillantott. – Már egy ideje próbáltam magam rávenni, hogy meg merjem kérni, és úgy tűnik, ma este mellém szegődött a szerencse.

Tényleg? Egy ideje már érdeklődik irántam? Húha! Erre aztán nem számítottam. Elvégre Jason Stone-ról volt szó. A bulvárlapok tele voltak a fotóival, és mindenki nagy rajongója volt.

– A lényeg az, hogy itt vagy, mi pedig örülünk neked – biztosította Willow.

– Mit művel az ott? – szólalt meg hirtelen Marcus, és egy lépést előre lépve, az ajtó felé nézett.

– A francba – viharzott el mellettünk dörmögve Rock a medence felé. Marcus nyomban utána indult. De mégis mi folyik itt?

Ekkor megpillantottam Dewayne-t, aki Preston és egy fiú között állt. Preston a bárpultnak támaszkodott, az arcán fanyar vigyorral, a másik oldalon pedig egy fiú, aki Dewayne válla felett mutogatott rá.

Elindultam Marcus után. Éreztem, hogy valami nincs rendben. Csak nem akart Preston verekedést kezdeményezni? De mégis miért? És miért lettem ettől annyira zaklatott?

– Várj, Amanda, te inkább ne menj most ki – szólt utánam Low, miközben a bátyám után indultam. Legszívesebben kirohantam volna, és nem veszek róla tudomást, de akkor Jasont is ott hagytam volna. Sadie belém fúrta tekintetét, miközben Jaxszel együtt megálltak mögöttünk, hogy ők is gratulálhassanak Marcusnak és Low-nak. Muszáj volt magyarázatot adnom

nekik arra, hogy miért akarok kimenni. Pedig az igazság az volt, hogy csak meg akartam győződni róla, Prestonnak nem esett baja.

– Mindjárt visszajövök. Szükség van rám odakint! – Ez volt a legjobb, amivel elő tudtam állni, mielőtt még elrohantam volna Marcus után.